

Adopterte som ønsker å bli statsborger også i et annet land, må selv søke til myndighetene i det landet, enten direkte til landets statsborgermyndigheter eller via Landet ambassade i Norge. UDI skriver i kommentarene til det siste punktet i sin oversikt:

«Hvis du er norsk statsborger og blir statsborger av et annet land etter 1. januar 2020, vil du kunne ha dobbelt statsborgerskap ifølge norsk lov. Norge vil ikke ta fra deg det norske statsborgerskapet ditt hvis du blir borger av et annet land. Du trenger ikke levere noen søknad til norske myndigheter for å beholde det norske statsborgerskapet ditt. Du må fortsatt undersøke om det landet du ønsker å bli statsborger av godtar at du beholder det norske statsborgerskapet ditt. Det må du spørre myndighetene i dette landet om.»

Lenken under viser åtte forskjellige situasjoner søkeren vil kunne være i ved søknad. For de fleste adopterte er det nok alternativer "Jeg er norsk og ønsker (også) å bli statsborger av et annet land." Dette gjelder både internasjonalt adopterte og nasjonalt adopterte der en av de biologiske og/eller en av adoptivforeldrene er utenlandsk statsborger. [Norge tillater dobbelt statsborgerskap fra 1.1.2020](#)

Påføring av apostillestempel

Hvis du søker statsborgerskap i et annet land, vil dette landet kreve dokumentasjon for at dine opplysninger er korrekte. Søker du for eksempel på grunnlag av at dine biologiske foreldre var statsborgere av landet, eller var bosatt der på tiden for din adopsjon, eller da de samtykket i at du ble adoptert til Norge, vil opprinnelig fødselsattest der de biologiske foreldrenes navn er oppført, være et viktig dokument. Noen adopterte har slikt opprinnelig dokument, andre ikke. Er adopsjonen gjennomført i Norge, vil den adopterte kunne rekvirere kopi av fødselsattest fra vedkommende statsarkiv. Før den kan brukes i et annet land, må attesten være bekreftet av notarius publicus (vedkommende lokale domstol/tingretten) og dessuten være legalisert ved påføring av såkalt apostille i samsvar med Haag-konvensjonen av 5. oktober 1961 (legg gjerne ved fødselsattest med dine adoptivforeldres navn i tillegg). I forhold til de andre nordiske land er notarius publicus stempel tilstrekkelig. Apostille-stempel påføres av fylkesmannen. Apostille bekrefter bare ektheten av notarius publicus` underskrift og myndighet, og garanterer ikke at innholdet av dokumentet forøvrig er korrekt. For land som ikke er tilsluttet Haag-konvensjonen foretas legalisering av Utenriksdepartementet. Flere land krever at fødselsattesten er skrevet på skjema med internasjonal standard. Les mer om apostille her: [Apostille og legalisering](#)

Lov om norsk statsborgerskap

Bestemmelsene om norsk statsborgerskap finnes i lov av 6. oktober 2005 nr. 51 med senere endringer. Loven hører inn under Kunnskapsdepartementet som overordnet departement, og med Utlendingsdirektoratet som sentralt forvaltningsorgan. Loven bygget opprinnelig på hovedregelen om at det ikke var adgang til å ha både norsk og utenlandsk statsborgerskap (dobbelt statsborgerskap). Ved en lovendring av 20. desember 2018, som trådte i kraft 1. januar 2020, ble dette prinsippet imidlertid avvirket slik at det nå på visse vilkår åpnes for å kunne få statsborgerskap også i et

annet land uten å miste det norske. Statsborgerloven bestemmer hvordan personer kan få norsk statsborgerskap og inneholder bestemmelser om å erverve statsborgerskap ved fødsel, adopsjon og etter søknad. For statsborgere av annet nordisk land gjelder enklere regler.

Statsborgerloven er en rettighetslov. Det vil si at alle som oppfyller vilkårene i loven har en rett til å få norsk statsborgerskap, med de rettigheter det innebærer. Norsk statsborgerskap kan mistes ved å søke om, og få, statsborgerskap i et annet land, men ved lovendringen som trådte i kraft 1. januar 2020 er dette prinsippet i stor grad avvirket.